

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **X**, bytem X, zastoupena JUDr. Petrem Vališem, advokátem, se sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2, proti žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2020, č.j. MO 67229/2020-1304,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2020, č.j. MO 67229/2020-1304 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Velitele vzdušných sil ze dne 12. 12. 2019, č.j. MO 360582/2019-3031 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o jednorázové mimořádné odškodnění v souvislosti se služebním úrazem žalobkyně ze dne 23. 5. 2012, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobkyně v podané nejprve namítala, že napadené rozhodnutí trpí několika vadami; zejména se v něm žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, dále nemají jeho závěry oporu ve spisu, žalovaný rovněž dle žalobkyně nenapravit nesprávné právní posouzení správního orgánu I. stupně a rovněž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť součástí spisu nejsou dokumenty, na které se napadené rozhodnutí výslovně odkazuje a na základě kterých byl nárok žalobkyně zamítnut.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

- [3] K nepřezkoumatelnosti žalobkyně odkázala na ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 11A 106/2013. Namítala, že není zřejmé, proč byly v daném případě aplikovány i vnitřní vojenské předpisy, které nejsou ani součástí spisu a žalobkyně s nimi nebyla seznámena v rámci správního řízení. Nelze tak dle žalobkyně posoudit, zda vůbec mohly být aplikovány, příp. zda byly aplikovány správně.
- [4] Žalobkyně dále namítala, že závěry žalovaného nemají oporu ve spisu a provedeném dokazování. Uvedla, že žalovaný odkazuje na *Nariadení k zabezpečení inspekce – pozorovací mise Ruské federace v ČR podle Smlouvy o otevřeném nebi ve dnech 21. – 25. 5. 2012* a na *Nariadení náčelníka Generálního štábu AČR k přijetí inspekce – pozorovací mise v souladu s ustanovením Smlouvy o otevřeném nebi* čj. 23-9/2012-5133, ačkoliv tato nařízení nejsou součástí spisu, nebyla provedena jako důkaz a není zřejmý jejich obsah. Dle žalobkyně je nesporným faktem, že správní orgán založily v určité části svá rozhodnutí právě na těchto (nikoliv veřejně dostupných) předpisech. Dle žalobkyně pak v této souvislosti namítala, že žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, když jej vyložil tak, že jde jen o podklady potřebné pro zjištění skutkových okolností, nikoliv o podklady pro právní hodnocení. Dále žalobkyně odkázala na ustanovení § 17 správního řádu s tím, že obsahem spisu mají být všechny písemnosti vztahující se k dané věci. Následně odkázala na judikaturu správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č.j. 15 Ca 258/2008-55, nálezn Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 329/04 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3 Ads 121/2009) a rovněž na základní zásady činnosti správních orgánů (ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu). Žalobkyně konstatovala, že obsah těchto interních předpisů je jí doposud neznámý, přičemž jejich absence ve spisu limituje uplatnění jejích práv jako účastníka řízení. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný odkazoval na předpis *Let-3-10, Výcvik vojenských výkonných letců a vojenského obsluhujícího personálu* (dále jen „Let-3-10“), který rovněž není součástí spisu, byť právě na základě definice „leteckého výcviku“ uvedené v tomto předpisu došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně. V případě tohoto předpisu je tedy porušení práv žalobkyně ještě závažnější. K argumentu žalovaného, že žalobkyně měla jako tehdejší voják z povolení k tomuto předpisu „přístup“, uvedla, že žalovaný ignoruje základní zásady činnosti správních orgánů; nadto žádost byla podána v roce 2015 a teprve v prosinci 2019 se služební orgán ve svém rozhodnutí zmínil, že hodlá aplikovat tento vnitřní předpis. Na konci roku 2019 však již žalobkyně nebyla ve služebním poměru a neměla tak přístup k těmto dokumentům. Závěrem tohoto žalobního bodu s odkazem na judikaturu zdejšího soudu namítala, že žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí některé závěry, které však již nepodložil úvahou.
- [5] V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala pochybení žalovaného při nepodřazení rizikové činnosti pod ustanovení § 120 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že na rozdíl od pozorovacího letu (jak služební orgán nazývá let, kterého se žalobkyně účastnila) je letecký výcvik činností rizikovou, tj. pozorovací let činností rizikovou není. Uvedla, že zákonodárce klade důraz na rizikovost děje/činnosti, a proto je třeba každý let považovat za rizikovou činnost, čemuž napovídá i demonstrativní výčet obdobně rizikových činností. Následně žalobkyně blíže popsala, co fakticky „pozorovací let“ znamená. Z tohoto popisu dovodila, že pozorovací let je sám o sobě rizikovou činností prováděnou minimálně za obdobně nebezpečných podmínek, jako jiné činnosti vymezené v ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání. Žalobkyně v této

souvislosti zdůraznila, že byla účastna na letecké nehodě, která pro ni znamenala nutnost ukončení aktivní vojenské služby, odchod tzv. do civilu, invaliditu I. stupně a od roku 2012 až dosud trvající bolesti a omezení, jak v pracovním, tak osobním životě.

- [6] Žalobkyně dále namítala, že žalovaný neprovedl přezkum prvostupňového rozhodnutí v rozsahu uloženém ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. K výkladu tohoto ustanovení odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 59A 77/2013 a uvedla, že žalovaný nejen, že nezkoumal, zda prvostupňové rozhodnutí či jemu předcházející řízení není zatíženo nějakými vadami neuvedenými v odvolání, ale žalovaný se nevypořádal ani s vadami výslovně uvedenými v odvolání (viz zejména námitky uvedené v bodu 6., 7., 11. – 14., 16. – 17., 19. – 21., 23. – 24., 27. – 29., 33., 34.).
- [7] Rovněž namítala překvapivost prvostupňového rozhodnutí, která vyplývá z toho, že ji služební orgán nevyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Uvedla, že v odvolání žalovaného upozornila v této souvislosti na několik judikátů, se kterými se žalovaný vůbec nevypořádal. Žalobkyně uvedla, že sice 28. 6. 2019 proběhlo nahlížení do spisu a seznámení s podklady pro rozhodnutí, to se však na základě výzvy služebního orgánu ze dne 21. 6. 2019 týkalo pouze určité části řízení ve vztahu ke specifikovaným nárokům – tj. „za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby, náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění“. Se spisem týkajícím se jednorázového mimořádného odškodnění však seznámena nebyla.
- [8] Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že není zřejmé, proč byly aplikovány i vnitřní vojenské předpisy, které nejsou součástí spisu, uvedl, že žalobkyně byla vojákem z povolání a byla povinna tyto vnitřní předpisy dodržovat. Konstatoval, že ve svém rozhodnutí uvedl předpis Let-3-10, což je vnitřní předpis Ministerstva obrany vojenského charakteru, schválený náčelníkem Generálního štábu Armády ČR. Služební orgán I. stupně citoval tento vnitřní předpis za účelem definice pojmu „letecký výcvik“. Uvedl, že účast na pozorovacím letu jako přepravovaná osoba, byť v rámci plnění služebních úkolů, není totožná s prováděním leteckého výcviku a svou rizikovostí je srovnatelná s účastí na běžném komerčním civilním letu. S ohledem na to, že žalobkyně v době vzniku služebního úrazu na palubě havarovaného letounu neprováděla žádnou z činností, kterou by bylo možné podřadit pod činnosti uvedené v ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání, nebylo možné žalobkyni přiznat nárok na jednorázové mimořádné odškodnění.
- [10] Dále k námitce ohledně odkazu na další nařízení uvedl, že tento odkaz byl uveden za účelem uvedení legálního rámce děje, který předcházel příčinám úrazu žalobkyně, neboť žalobkyně na palubě havarovaného letounu působila jako zástupce doprovodného týmu za Armádu ČR a plnila úkoly kontroly a zabezpečení průběhu letu, který byl realizován v rámci pozorovacího letu ze strany Ruské federace. Vyjádřil názor, že služební orgán nemá povinnost zakládat své vnitřní předpisy do správního spisu (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 7. 2014, č.j. 10A 120/2013-37).
- [11] Dále žalovaný uvedl, že se s odvolacími námitkami žalobkyně vypořádal dostatečně, a to v souladu s judikaturou soudů týkající se vypořádání rozsáhlých námitek. Uvedl, že neshledal postup služebního orgánu I. stupně nesprávným s ohledem na zásadu efektivity a

hospodárnosti, kdy před vydáním svého rozhodnutí již žalobkyni po datu 28. 6. 2019, kdy nahlédla do spisu, který je veden o její žádosti o náhrady škody na zdraví (tj. nároky vyplývající z ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání), znovu nevyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a to za situace, že ze strany služebního orgánu nebyly již poté číněny kroky k získání podkladů ke zjištění skutkového stavu věci za účelem vydání prvostupňového rozhodnutí.

- [12] Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedla, že se na ni již předpisy o vojácích z povolání nevztahují, neboť již řadu let vojákem z povolání není. Uvedla, že žalovaným odkazovaná ustanovení za dobu výkonu své služby znala, řídila se jimi a vždy dosahovala vynikajících výsledků. Namítala, že vymezení pojmu „letecký výcvik“ může být v rámci vnitřního předpisu závazně provedeno jen v rámci vnitřní činnosti armády, ale je zcela nepřijatelné, aby tato úzká definice měnila (resp. omezovala) v zákoně o vojácích z povolání zakotvený nárok žalobkyně na jednorázové mimořádné odškodnění. Tímto dle žalobkyně došlo k narušení principu dělby moci, kdy moc výkonná svými interními akty zasahovala do moci zákonodárné. Nadto žalovaný dle žalobkyně zcela ignoroval, že žalobkyně neměla a nemá právní vzdělání, jakož i to, že si jen stěží může doslova pamatovat znění všech vnitřních předpisů, a to za situace, kdy by si pro řešení otázky měla v roce 2019/2020 pamatovat znění vnitřního předpisu, účinného ke dni letecké nehody (23. 5. 2012).
- [13] Žalobkyně v replice dále označila vyjádření žalovaného za vnitřní rozporné, kdy na jedné straně o ní hovořil jako o pouhé „*přepřavované osobě*“, na druhé straně potvrdil, že žalobkyně působila jako zástupce doprovodného týmu za Armádu ČR a „*plnila úkoly kontroly a zabezpečení průběhu letu*.“ Tvzení, že se v případě pozorovacího letu jedná o srovnatelnou situaci jako v případě běžného komerčního civilního letu, žalobkyně označila za nepodložené důkazy. Dále žalobkyně upozornila na to, že rozsudek sp.zn. 10A 120/2013, na který se žalovaný odvolával, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č.j. 5 As 136/2014. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku potvrdil, že obsah vnitřních předpisů není skutečností obecně známou, ani se nejedná o právní předpis uveřejněný nebo oznámený ve Sbírce zákonů ČR, což jsou výjimky z povinnosti dokazování provádět. Dle žalobkyně tak nejpozději v rámci soudního přezkumu napadených správních rozhodnutí je třeba provést dokazování ke zjištění obsahu vnitřních předpisů. Žalobkyně proto navrhovala, aby soud k důkazu provedl jak vnitřní předpis Let-3-10, tak vnitřní předpis Nařízení náčelníka Generálního štábu AČR k přijetí inspekce – pozorovací mise. Závěrem proto shrnula, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu výslovně potvrzuje právo účastníka řízení nahlédnout do vnitřních předpisů; stanoví, že obsah vnitřních předpisů je třeba v soudním řízení správním dokazovat; stanoví, že vnitřní předpis musí být (v soudním řízení správním) obsahem spisu; a umožňuje přezkum postupu správních orgánů, i pokud by postupovaly jen podle vnitřních předpisů.
- [14] Při ústním jednání před soudem konaném dne 10. 11. 2022 byl proveden důkaz těmito vnitřními předpisy. Při přednesu setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

- [16] Dne 23. 12. 2015 podala žalobkyně žádost o přiznání nároku na náhradu škody na zdraví (výhrěz ploténky a přidružené problémy) způsobené služebním úrazem, ke kterému došlo při letecké nehodě vojenského letounu Ruské federace AN 30 (trupové číslo 04) dne 23. 5. 2012 cca v 11:36 hod. při přistávacím manévru na letišti v Čáslavi. Žalobkyně požádala o veškeré nároky vyplývající z ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání.
- [17] Rozhodnutím VÚ 3031 ze dne 20. 7. 2016, č.j. 77-19/2016-3031, byla žádost žalobkyně ve věci náhrady škody zamítnuta. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č.j. MO 12113/2016-1304. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017, č.j. MO 62961/2017-3031, byla žádost žalobkyně opětovně zamítnuta. Odvolání žalobkyně bylo tentokrát rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2017, č.j. MO 141089/2017-1304 zamítnuto. Na základě podnětu k přezkumu byla rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 3. 2017 zrušena rozhodnutím ministra obrany ze dne 21. 9. 2017, č.j. MO 177468/2017-1322 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2019, č.j. MO 227761/2019-3031, byla žalobkyni přiznána ve výroku I. podle ustanovení § 116 písm. a) zákona o vojácích z povolání náhrada za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby ve výši 8.409 Kč; ve výroku II. podle ustanovení § 116 c) téhož zákona náhrada za bolest ve výši 92.500 Kč a ve výroku III. podle ustanovení § 116 písm. d) téhož zákona náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 450.000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č.j. MO 344491/2019-1304. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí správní žalobou, vedenou u zdejšího soudu pod sp.zn. 8Ad 2/2020.
- [18] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 12. 2019, č.j. MO 360582/2019-3031, byla zamítnuta žádost žalobkyně o jednorázové mimořádné odškodnění podle ustanovení § 116 písm. f), resp. § 120 zákona o vojácích z povolání.
- [19] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že úmyslem zákonodárce bylo přiznat mimořádné finanční plnění vojákovi, který se stal invalidní následkem služebního úrazu vzniklého při rizikovém výkonu služby, nikoliv při jakémkoliv výkonu služby. Uvedl, že spisovým materiálem je prokázáno, že žalobkyně byla v souvislosti se služebním úrazem uznána invalidní v I. stupni, a dále, že ke služebnímu úrazu došlo při pozorovací misi Ruské federace na území České republiky v souladu se Smlouvou o otevřeném nebi, publ. pod č. 38/2008 Sb. m. s. Dle *Nářízení k zabezpečení inspekce – pozorovací mise Ruské federace v ČR podle Smlouvy o otevřeném nebi ve dnech 21. – 25. května 2012* byla žalobkyně členkou doprovodného týmu za Armádu ČR. Jak sama žalobkyně uvedla ve své žádosti, tak na palubě havarovaného letounu plnila úkoly kontroly a zabezpečení průběhu letu, což vyplývá i z *Nářízení náčelníka generálního štábu AČR k přijetí inspekce – pozorovací mise v souladu s ustanovením Smlouvy o otevřeném nebi č.j. 23-9/2012-5133*. Správní orgán I. stupně uvedl, že aby mohlo být žalobkyni jednorázové mimořádné odškodnění přiznáno, tak muselo v daném případě dle ustanovení § 120 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání dojít ke služebnímu úrazu, jehož následkem se stala invalidní, při jedné z rizikových činností. Uvedl, že s ohledem na děj/činnost, který služebnímu úrazu předcházel, lze uvažovat pouze o možné aplikaci ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) [letecký výcvik, zejména na trenážeru, centrifuze, v termokomoře, v podtlakové komoře; nácvik seskoků z letounů, vrtulníků a balónů] a c) [výcvik za mimořádně ztížených podmínek, zejména ve vysokohorském prostředí, poušti, moři a bažinách] či ustanovení § 120 odst. 2 tohoto zákona [let podle plánované letové přípravy]. Dále uvedl, že podle čl. II bodu 25 Smlouvy o

otevřeném nebi je let pozorovacího letounu let, který je prováděný pozorujícím státem nad územím pozorovaného státu podle letového plánu, přičemž letový plán je dle čl. II bodu 25 této smlouvy dokument vypracovaný na základě dohodnutého úkolového plánu, jehož forma a obsah jsou předepsány Mezinárodní organizací pro civilní letectví. Letový plán se předkládá orgánům řízení letového provozu a na jeho základě je prováděn pozorovací let. Z toho dle správního orgánu vyplynulo, že pozorovací let je předem plánovaným letem na mezinárodní úrovni, jehož cílem je rekognoskace území pozorovaného státu za účasti jeho zástupců, v posuzovaném případě to byla účast žalobkyně. Nejedná se tak o letecký výcvik, resp. jakýkoliv jiný výcvik ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Uvedl, že letecký výcvik je realizován na základě nařízení k leteckému výcviku pro daný rok a dle čl. 1 předpisu Let-3-10, je zaměřen na získávání, udržování a prohlubování dovedností a znalostí pro plnění funkcí v posádkách letadel a dosažení požadovaných stupňů vycvičenosti výkonných vojenských letců a vojenského obsluhujícího personálu. Dle správního orgánu se pak nemohlo jednat ani o let podle plánu letové přípravy ve smyslu ustanovení § 120 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, neboť tento plán je plán jednotky vyhotovený na daný výcvikový rok, který stanoví počet letových hodin a úkolů pro konkrétního vojenského výkonného letce s cílem zajistit jeho vycvičenost a rozlétanost a požadovanou úroveň bojové připravenosti jednotky jako celku. Nadto zdůraznil, že žalobkyně není vojenským výkonným letcem. Participace žalobkyně na pozorovacím letu realizovaném na základě mezinárodní smlouvy tak dle správního orgánu podmínku rizikovosti a nebezpečnosti zjevně nesplňuje.

- [20] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděla obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [21] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 3. 2020, č.j. MO 67229/2020-1304, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [22] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že služební orgán I. stupně fakticky i procesně řeší žádost žalobkyně dle jednotlivých nároků, neboť žalobkyní nárokované náhrady dle ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání jsou ze své podstaty každý jiné povahy. K námitce, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno překvapivě, žalovaný popsal průběh řízení o celé žádosti žalobkyně a dále uvedl, že skutečnost, že služební orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 12. 12. 2019, není výsledkem tzv. načasování, ale výsledkem skutečnosti, že o předposledním z dílčích nároků, ke kterým byl služební orgán I. stupně věcně příslušný, bylo pravomocně rozhodnuto ke dni 3. 12. 2019 (rozhodnutí č.j. MO 227761/2019-3031).
- [23] K námitce porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně dne 28. 6. 2019 nahlédla do spisového materiálu (úřední záznam č.j. MO 193192/2019-3031), přičemž od tohoto data nebyl ze strany služebního orgánu I. stupně do spisového materiálu doložen jakýkoliv další podklad ke zjištění skutkového stavu věci za účelem vydání prvostupňového rozhodnutí. K odkazu na dvě Nařízení žalovaný uvedl, že tak služební orgán I. stupně činil pouze v souvislosti s konstatováním, že žalobkyně byla v den služebního úrazu členkou doprovodného týmu za AČR v rámci pozorovací mise Ruské federace na území ČR, což žalobkyně sama tvrdila ve své žádosti ze dne 23. 12. 2015, přičemž o uvedená skutková zjištění opřela svůj nárok na náhradu škody z titulu utrpěného služebního úrazu. Tato nařízení tak dle žalovaného nelze vnímat jako podklady, kterými správní orgán zjistil pro konečné rozhodnutí relevantní skutkové okolnosti, které by žalobkyni nebyly známy, v důsledku čehož by

byla zkrácena na svých procesních právech. K odkazu na předpis Let-3-10 žalovaný uvedl, že se jedná o vnitřní předpis Ministerstva obrany vojenského charakteru, schválený náčelníkem Generálního štábu Armády ČR. Správní orgán I. stupně tento předpis citoval pouze za účelem definice leteckého výcviku, nikoliv za účelem prokázání jakékoliv skutkové okolnosti; nejedná se tak dle žalovaného o listinný důkaz, se kterým by byl povinen žalobkyni seznamovat. Nadto žalobkyně jakožto vojákyně z povolání měla k tomuto předpisu v době podání žádosti přístup.

- [24] K námitkám týkajícím se nesprávnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že letecký výcvik ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání je pouze výcvik výkonného vojenského letce a vojenského obsluhujícího personálu realizovaný dle předpisu Let-3-10, a proto za něj nelze považovat pozorovací let v rámci mezinárodní pozorovací mise. O tom svědčí také demonstrativní výčet činností uvedený v tomto ustanovení, které na rozdíl od pozorovacího letu mají pro vojáka v rámci leteckého výcviku rizikový průběh (výcvik na trenažeru, centrifuze atd.). Dle žalovaného klade zákonodárce důraz na rizikovost děje/činnosti, nikoliv na rizikovost následku děje/činnosti. V opačném případě by musel být jakýkoliv let hodnocen jako rizikový. Stejně tak dospěl žalovaný k závěru, že pozorovací let není letem podle plánu letové přípravy ve smyslu ustanovení § 120 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, neboť jde o letovou přípravu pouze a výlučně vojenského výkonného letce, která je realizována v různých podmínkách za účelem zajištění vycvičenosti, rozlétanosti a bojové připravenosti výkonného letce a jako taková je jistě riziková.
- [25] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [26] Žalobkyně předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť dle ní není zřejmé, proč byly v daném případě aplikovány i vnitřní vojenské předpisy, které nejsou ani součástí spisu a žalobkyně s nimi nebyla seznámena v rámci správního řízení.
- [27] K této námitce soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [28] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).

- [29] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [30] Soud dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí nejsou z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelná. Žalobkyně namítala, že není zřejmé, proč byly aplikovány vnitřní vojenské předpisy, a proto nelze posoudit, zda byly aplikovány správně. Ve vztahu k *Narizení k zabezpečení inspekce – pozorovací mise Ruské federace v ČR podle Smlouvy o otevřeném nebi ve dnech 21. – 25. 5. 2012* a *Narizení náčelníka Generálního štábu AČR k přijetí inspekce – pozorovací mise v souladu s ustanovením Smlouvy o otevřeném nebi* čj. 23-9/2012-5133, lze uvést, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí se podává, že tyto byly v rozhodnutí uvedeny jen a pouze za účelem uvedení legálního rámce děje, který předcházela příčinám služebního úrazu žalobkyně. Je totiž nesporné, že žalobkyně na palubě havarovaného letounu působila jako zástupce doprovodného týmu za Armádu ČR a že tyto vnitřní předpisy upravovaly složení tohoto týmu, jakož i jeho úkoly. K těmto dvěma vnitřním vojenským předpisům lze ještě dodat, že žalobkyně svou žádost ze dne 23. 12. 2015 opírala právě o účast na pozorovací misi Ruské federace na území ČR a že jako voják z povolání (v rozhodné době), byla povinna tyto vnitřní předpisy, které se jí bezprostředně týkaly, neboť se vázaly na její účast na mezinárodním pozorovacím letu, dodržovat a řídit se jimi. Správní orgány dále vycházely z předpisu *Let-3-10*, který citovaly toliko za účelem definice pojmu „letecký výcvik“ v rámci hodnocení rizikovosti činnosti, při které žalobkyně utrpěla služební úraz, jak bude podrobněji rozebráno dále. Nelze tedy dospět k závěru, že by nebylo zřejmé, z jakých důvodů správní orgány tyto vnitřní vojenské předpisy v daném případě aplikovaly.
- [31] Námitku nepřezkoumatelnosti proto soud neshledal důvodnou.
- [32] V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala, že závěry žalovaného nemají oporu ve spisu a provedeném dokazování, neboť obě citovaná nařízení a dokument *Let-3-10* nebyly součástí spisu a nebyly provedena jako důkaz, ačkoliv z nich správní orgány vycházely.
- [33] Podle ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu: „*V každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*“
- [34] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č.j. 5 As 136/2014-85, jímž zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 7. 2014, č.j. 10A 120/2013-37, na který ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkazoval žalovaný, vyslovil, že „[k]rajskému soudu je však třeba vytknout, že svůj závěr ohledně příslušnosti ředitele Krajského ředitelství k rozhodování o obnově řízení v prvním stupni opřel o obsah závazného pokynu policejního prezidenta č. 154/2012, aniž by provedl dokazování ke zjištění jeho obsahu. Obsah

tohoto pokynu přitom není skutečností obecně známou ani se nejedná o právní předpis uveřejněný nebo oznámený ve Sbírce zákonů České republiky, což jsou výjimky z povinnosti dokazování provádět (§ 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 3 As 38/2004 - 135)“ Dále uvedl, že „[v] tomto směru došlo k vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud vycházel bez dokazování ze skutečnosti, kterou bylo třeba dokazovat, navíc pokud by předmětný interní pokyn zněl tak, jak naznačuje stěžovatel, byl by to důvod ke zrušení napadaného rozhodnutí.“ Pro doplnění k tomuto rozsudku soud dodává, že v tehdy posuzované věci stěžovatelův služební poměr skončil ke dni 30. 11. 2018, od té doby neměl k vnitřním služebním předpisům přístup, a nemohl se tudíž seznámit s obsahem závazného pokynu policejního prezidenta č. 154/2012, který byl vydán o čtyři roky později, a ze kterého jak správní orgány, tak krajský soud vycházely při posouzení věci.

- [35] Lze se tedy ztotožnit s námitkou žalobkyně, že nejpozději v rámci soudního přezkumu je třeba provést dokazování ke zjištění obsahu vnitřních předpisů, vycházely-li z nich při svém rozhodování správní orgány. Z toho důvodu soud vyhověl návrhu žalobkyně uvedenému v její replice, aby k důkazu provedl jak vnitřní předpis *Let-3-10*, tak vnitřní předpis *Náčelníka Generálního štábu AČR k přijetí inspekce – pozorovací mise*. Soud tyto vnitřní vojenské předpisy u žalovaného vyžádal a následně je na ústním jednání provedl k důkazu, čímž umožnil žalobkyni se s těmito vnitřními vojenskými předpisy seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu ještě před vydáním rozsudku.
- [36] Soud dospěl k závěru, že v případě obou nařízení se zcela zjevně nejedná o podklady rozhodnutí, kterými by správní orgán I. stupně zjistil pro své rozhodnutí takové skutkové okolnosti, které by žalobkyni nebyly známy, a v důsledku čehož by byla zkrácena na svých procesních právech. Tato nařízení naopak pouze doplňují tvrzení žalobkyně o její účasti na předmětném mezinárodním pozorovacím letu.
- [37] Co se týče vnitřního vojenského předpisu *Let-3-10*, tak je sice pravdou, že v době podání žádosti v roce 2015 měla žalobkyně v k tomuto vnitřnímu vojenskému předpisu jako voják z povolání přístup (pozn. soudu: na rozdíl od věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 5 As 136/2014, kde došlo k vydání vnitřního služebního předpisu až 4 roky po skončení žalobcova služebního poměru), nicméně teprve v prosinci roku 2019 správní orgán I. stupně tento vnitřní vojenský předpis uvedl ve svém rozhodnutí. S ohledem na to, že úvaha správních orgánů ohledně podřazení rizikové činnosti pod ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání dle názoru soudu ob stojí i bez výslovné citace vnitřního vojenského předpisu *Let-3-10*, tak soud dospěl k závěru, že se v případě nezaložení tohoto vnitřního vojenského předpisu do správního spisu jedná o vadu řízení, neboť žalobkyně v době podání žádosti skutečně nemohla tušit, z jakého podkladu bude správní orgán o 4 roky později vycházet. Nicméně s ohledem na zásadu, že ne každá vada řízení má za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí, dospěl k závěru, že tato nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
- [38] Tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.
- [39] Co se týče věcné stránky celého případu, tak žalobkyně namítala pochybení žalovaného při nepodřazení letu jako rizikové činnosti pod ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání.

- [40] Podle ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání: „Vojákovi, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je stát povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout
- a) náhradu za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby,
 - b) náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby,
 - c) náhradu za bolest,
 - d) náhradu za ztížení společenského uplatnění,
 - e) náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením,
 - f) jednorázové mimořádné odškodnění,
 - g) náhradu za věcnou škodu.“
- [41] Podle ustanovení § 120 téhož zákona: „(1) Jednorázové mimořádné odškodnění ve výši šestinásobku minimální mzdy náleží vojákovi, který se stal invalidním v prvním nebo druhém stupni následkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání při
- a) zajišťování vojenské kázně, byl-li mu úraz způsoben úmyslným trestným činem,
 - b) leteckém výcviku, zejména na trenažéru, centrifuze, v termokomoře, v podtlakové komoře a při nácviku seskoků z letounů, vrtulníků a balónů,
 - c) výcviku za mimořádně ztížených podmínek, zejména ve vysokohorském terénu, poušti, moři a bažinách,
 - d) jízdních zkouškách kolejových, silničních a speciálních vozidel při vyšších rychlostech nebo v terénu za podmínek, které překračují ustanovení předpisů platných pro jejich řízení nebo provoz,
 - e) telekomunikačních a jiných pracích na stožárech, při pracích vykonávaných v nucených polohách bez pracovních plošin, z provazových žebříků a visutých sedaček, v závěsu na ochranném pásu a v omezeném pracovním prostoru na pracovní lávce, ve výškách nad 10 m,
 - f) činnosti s rizikem vzniku akutních otrav v důsledku nedýchatelnosti prostředí a s rizikem vzniku popálenin v důsledku vysoké teploty prostředí, kdy je nutno pro vysokou koncentraci škodlivých nebo jedovatých látek použít zvláštní dýchací nebo izolační přístroj anebo zvláštní ochranný oděv,
 - g) činnosti pod vodou za zvýšeného tlaku vzduchu, při níž je nutno používat potápěčský přístroj s přívodem přetlakového vzduchu hadicí, dýchací přístroj se vzduchem stlačeným v láhvi, kyslíkový přístroj s regenerací vzdušin nebo jiná zařízení pro práci pod vodou, a dále při hlubokém brodění, jízdě pod vodou a při plavbě techniky,
 - h) činnosti s rizikem ozáření a s rizikem nákazy,
 - i) cvičení ve vojenské hasičské jednotce.
- (2) Vojákovi, který se stal invalidním v prvním nebo druhém stupni následkem služebního úrazu vzniklého při letech podle plánu letové přípravy, při zkušebních letech a zalétávání letecké techniky, při seskocích z letounů, vrtulníků a balónů, při likvidaci výbušnin a munice, při záchranných pracích při pohromách, které ohrožují lidské životy nebo majetek při plnění zvláštních úkolů při činnostech podle zvláštního právního předpisu, anebo za jiných obdobně nebezpečných podmínek, náleží jednorázové mimořádné odškodnění ve výši dvacetičtyřnásobku minimální mzdy. Došlo-li ke služebnímu úrazu při pyrotechnické asanaci ve zrušených vojenských újezdech nebo dalších určených prostorech, náleží vojákovi jednorázové mimořádné odškodnění ve výši čtyřicetiosminásobku minimální mzdy. (...)“
- [42] Dle názoru soudu tato citovaná právní úprava jednorázového mimořádného odškodnění zohledňuje spíše děj, který úrazu předcházela a v důsledku kterého invalidita vznikla, nikoliv následky úrazu.

- [43] V daném případě je spor o podřazení činnosti, při které žalobkyně utrpěla služební úraz, tj. mezinárodního pozorovacího letu, pod rizikovou činnost dle ustanovení § 120 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání. Již z povahy věci není možné tuto činnost podřadit pod ustanovení § 120 odst. 1 písm. a), d), e), f), g), h) a i) zákona o vojácích z povolání. V úvahu tedy připadá pouze ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) [*letecký výcvik, zejména na trenažeru, centrifuze, v termokomoře, v podtlakové komoře; nácvik seskoků z letounů, vrtulníků a balónů*], písm. c) [*výcvik za mimořádně ztížených podmínek, zejména ve vysokohorském terénu, poušti, moři a bažinách*], a ustanovení § 120 odst. 2 [*let podle plánu letové přípravy, zkušební lety a zalétávání letecké techniky, seskoky z letounů, vrtulníků a balónů, likvidace výbušnin a munice, záchranné práce při pohromách, které ohrožují lidské životy nebo majetek při plnění zvláštních úkolů při činnostech podle zvláštního právního předpisu, anebo jiné obdobně nebezpečné podmínky*] zákona o vojácích z povolání.
- [44] Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že mezinárodní pozorovací let nelze podřadit pod žádnou z výše specifikovaných činností. Aplikace ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání je vyloučena tím, že za letecký výcvik je dle předpisu *Let-3-10*, možné považovat pouze výcvik výkonného vojenského letce a vojenského obsluhujícího personálu podle tohoto vnitřního vojenského předpisu, přičemž příkladmo vypočtené možnosti tohoto výcviku v ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání (trenažer, centrifuga, termokomora, podtlaková komora; nácvik seskoků) skutečně nasvědčují tomu, že by se mělo jednat o velmi specifickou a ze své povahy také rizikovou činnost v rámci leteckého výcviku. Proto není možné dle názoru soudu pod toto ustanovení podřadit mezinárodní pozorovací let, kterého byla účastna žalobkyně, neboť ten není sám o sobě možno označit za rizikový.
- [45] Pro tento závěr rovněž svědčí to, že podle čl. II bodu 5 Smlouvy o otevřeném nebi (srov. sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 38/2008 Sb. m. s.) je „*pozorovací let*“ definován jako „*let pozorovacího letounu prováděný pozorujícím státem nad územím pozorovaného státu podle letového plánu z místa vstupu nebo letiště otevřeného nebe do místa výstupu nebo na letiště otevřeného nebe.*“ Pojem „*letový plán*“ je pak definován v bodě 25 jako „*dokument vypracovaný na základě dohodnutého úkolového plánu, jehož forma a obsah jsou předepsány Mezinárodní organizací pro civilní letectví, dále jen "ICAO", který se předkládá orgánům řízení letového provozu a na jehož základě bude proveden pozorovací let.*“ Z těchto ustanovení, jakož i z účelu Smlouvy o otevřeném nebi vyplývá, že se v případě pozorovacího letu jedná o předem plánovaný let na mezinárodní úrovni, jehož cílem je pozorování území pozorovaného státu za účasti jeho zástupců.
- [46] Na druhou stranu se soud neztotožnil s argumentem žalovaného, který mezinárodní pozorovací let připodobnil k běžnému komerčnímu letu. Tak tomu zcela jistě, s ohledem na specifické podmínky realizace pozorovacího letu, není. Smlouva o otevřeném nebi příkládá pozorovacím letům zvláštní statut důležitosti, přičemž inspektoři v týmu jsou postaveni na úroveň diplomatů. Je rovněž pravdou, jak uváděla žalobkyně v podané žalobě, že za určitých podmínek je možné pozorovací let provést i nad územím, které je smlouvou označováno jako „*zakázaná oblast*“, „*oblast s omezeným přístupem*“ či „*nebezpečná oblast*“. Podle čl. VI části I. bodu 15 Smlouvy o otevřeném nebi pak mají pozorovací lety přednost před jakoukoliv pravidelnou leteckou dopravou.
- [47] Výše uvedené však neznamená, že by provádění pozorovacího letu, resp. účast na tomto letu jako přepravovaná osoba, byla svou rizikovostí srovnatelná s prováděním leteckého výcviku. Žalobkyně totiž na palubě havarovaného letounu neprováděla žádnou

z rizikových činností, byla dle „*Nařízení k zabezpečení inspekce – pozorovací mise Ruské federace v ČR podle Smlouvy o otevřeném nebi ve dnech 21. – 25. května 2012*“ pouze součástí doprovodného týmu, přičemž ve své žádosti sama uváděla, že na palubě letounu plnila úkoly kontroly a zabezpečení průběhu letu (pozn. soudu: její funkce je v Nařízení označena jako „*ŘLP*“, tj. „*řízení letového provozu*“). Proto se nelze ztotožnit s jejím argumentem, že každý let je třeba považovat za rizikovou činnost. Stejně tak nelze např. každou jízdu vojenským bojovým vozidlem označit za rizikovou činnost. V případě pozorovacího letu se sice jedná o specifický let, nicméně ze své povahy jej dle názoru soudu nelze označit za natolik rizikový, aby jej bylo možné *a priori* podřadit pod některou z činností uvedenou v ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání.

[48] Soud pak dospěl k závěru, že nelze aplikovat ani ustanovení § 120 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání, neboť v daném případě předně nešlo o výcvik, jak bylo uvedeno již výše, ani pozorovací let neprobíhal v mimořádně ztížených podmínkách. Ty jsou sice pod písm. c) uvedeny opět demonstrativně (vysokohorský terén, poušť, moře, bažiny), nicméně z tohoto výčtu je zřejmé, že zákonodárce za mimořádně ztížené podmínky považuje takové podmínky, které jsou skutečně svým charakterem mimořádné, tj. výcvik v nich běžně neprobíhá.

[49] Rovněž pak soud dospěl k závěru, že v daném případě byla vyloučena i aplikace ustanovení § 120 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, které hovoří o několika činnostech/dějích. Některé tyto činnosti je třeba vyloučit automaticky (např. likvidace výbušnin a munice; záchranné práce při pohromách), ani k ostatním však v nyní projednávaném případě nedošlo. Není sporu o tom, že se v daném případě nejednalo o seskok z daného letounu; nejednalo se rovněž ani o zkušební let či zalétávání vojenské techniky. Ani pod pojem „*let podle plánu letové přípravy*“ pak nelze dle názoru soudu mezinárodní pozorovací let zařadit. Je tomu tak proto, že toto ustanovení míří jen a pouze na letovou přípravu vojenského výkonného letce, jenž je realizována za účelem vycvičenosti, rozlétanosti a bojové připravenosti tohoto letce, a proto ji lze zcela jistě označit za rizikovou. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí velmi podrobně popsal, že plán letové přípravy je plán jednotky vyhotovený na daný výcvikový rok, který stanoví počet letových hodin a úkolů konkrétního vojenského výkonného letce. Kromě toho, že se tedy v případě mezinárodního pozorovacího letu zcela zjevně nejedná o let podle plánu letové přípravy tak, jak je tento pojem vykládán a chápán v armádě, tak je nutné zdůraznit, že žalobkyně vůbec vojenským výkonným letcem v rozhodné době nebyla.

[50] Námitky týkající se pochybení žalovaného při podřazení rizikové činnosti pod ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání tak soud neshledal důvodnými.

[51] Dále žalobkyně namítala, že žalovaný neprovedl přezkum prvostupňového rozhodnutí v rozsahu dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že „*[o]dvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“

[52] K poukazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 59A 77/2013 soud uvádí, že žalobkyně z tohoto rozsudku citovala závěr, že předmětem odvolacího

řízení není pouze posouzení, zda správní orgán I. stupně ve svém novém rozhodnutí respektoval právní názor žalovaného a odstranil vadu předchozího řízení, ale originální přezkum rozhodnutí I. stupně, tj. posouzení souladu s právními předpisy a správnosti z hlediska všech odvolacích námitek uplatněných žalobci; resp. že odmítne-li se žalovaný výslovně zabývat některými odvolacími námitkami s poukazem, že je již zamítl jako nedůvodné nebo neopodstatněné ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí, tak zatíží své rozhodnutí vadou spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

[53] K takové situaci však v nyní projednávané věci dle názoru soudu nedošlo, neboť je sice pravdou, že se jednalo v pořadí již o třetí rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. obsah správního spisu rekapitulovaný v příslušné části tohoto rozsudku), nicméně žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nevyslovil závěr, že by se zříkal posouzení některých odvolacích námitek s tím, že již byly v předchozím rozhodnutí (řízení) vypořádány. Skutečnost, že se žalovaný argumentačně ve věcné rovině ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, nelze dle soudu označit za porušení ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu.

[54] Dle názoru pak žalovaný nepominul v odvolacím řízení žádnou vadu prvostupňového rozhodnutí či vadu řízení předcházející jeho vydání, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti. Stejně tak soud dospěl k závěru, že jádro odvolacích námitek žalobkyně nezůstalo nevypořádáno. V této souvislosti soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. 1. 2015, č.j. 52A 69/2014-31, dle kterého platí, že povinnost správních orgánů řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou uplatněnou námitku; podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. V napadeném rozhodnutí se žalovaný nejprve zabýval namítanými procesními pochybení správního orgánu I. stupně (překvapivost rozhodnutí, porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, aplikace vnitřních vojenských předpisů), aby následně posoudil správnost prvostupňového rozhodnutí ve světle odvolacích námitek žalobkyně (podřazení rizikové činnosti pod ustanovení § 120 zákona o vojácích z povolání). Tímto dle názoru soudu žalovaný zcela vyčerpал obsah odvolacích námitek žalobkyně, přičemž žádnou podstatnou nepominul.

[55] Žalobní námitku týkající se porušení ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu tak soud neshledal důvodnou.

[56] Žalobkyně dále namítala překvapivost prvostupňového rozhodnutí, neboť ji správní orgán I. stupně nevyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

[57] Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 28. 6. 2019 žalobkyně nahlédla do spisového materiálu, který je veden o její žádosti o náhradu škody na zdraví, tj. na nároky vyplývající z ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání (úřední záznam č.j. MO 193192/2019-3031), a to na základě výzvy ze dne 21. 6. 2019. Je sice pravda, že se ve výzvě byly specifikovány pouze určité nároky vyplývající z ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání, nicméně z obsahu spisového materiálu vyplývá, že se spisem týkajícím se jednorázového mimořádného odškodnění seznámena byla. Nadto je třeba zmínit, že na rozdíl od jiných nároků dle předmětného ustanovení zákona o vojácích z povolání není část spisu týkající se jednorázového mimořádného odškodnění nijak rozsáhlá. Zároveň je třeba podotknout, že od data nahlížení do spisu nebyl do spisového materiálu vložen žádný

podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí a že vnitřní vojenské předpisy, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, nebyly ve správním spisu založeny vůbec (což soud označil výše jako vadu řízení).

- [58] K námitce překvapivosti rozhodnutí soud dále uvádí, že ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání obsahuje celkem 7 nároků, o kterých správní orgány vedly na základě žádosti žalobkyně řízení. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2019, č.j. MO 165147/2019-3031, bylo ke dni 29. 6. 2019 rozhodnuto o nárocích podle ustanovení § 116 písm. e) [*náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením*], a písm. g) [*náhrada za věcnou škodu*]. Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2019, č.j. MO 227761/2019-3031, bylo ke dni 3. 12. 2019 rozhodnuto o nárocích podle ustanovení § 116 písm. a) [*náhrada za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby*], písm. c) [*náhrada za bolest*] a písm. d) [*náhrada za ztížení společenského uplatnění*]. Ve vztahu k nároku dle ustanovení § 116 písm. b) [*náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby*] byla žalobkyně písemností ze dne 2. 5. 2019, č.j. MO 133087/2019-3031, informována, že k řízení je příslušný Legislativní a právní odbor. Nárok dle ustanovení § 116 písm. f) [*jednorázové mimořádné odškodnění*] tak zůstal posledním z dílčích nároků, který zůstal správním orgánem I. stupně nevypořádan a ke kterému byl tento příslušný.
- [59] Městský soud tedy shrnuje, že v daném případě velitel vzdušných sil neporušil právo žalobkyně podle § 36 odst. 3 správního řádu, a proto i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
- [60] Na závěr soud připomíná, že nedávaným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2022, č.j. 8Ad 2/2020-54, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č.j. MO 344491/2019-1304, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ze dne 5. 8. 2019, č.j. MO 227761/2019-3031, jímž byla žalobkyně v určených výších přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby, náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění. Důvodem zrušení tohoto rozhodnutí bylo pominutí některých odvolacích námitek žalobkyně ve vztahu k bodovému ohodnocení (a při kalkulaci náhrady škody), když žalobkyně namítala, že nebyly zohledněny některé její zdravotní obtíže, a rozporovala závěry znaleckého posudku ze dne 5. 4. 2019 a jeho doplnku ze dne 7. 6. 2019.
- [61] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [62] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu